

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 267/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007.

2. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v roku 2007 podal žalobu okresnému súdu, pričom vec do dnešného dňa nebola skončená a momentálne je posudzovaná v dovolacom konaní. Tvrdí, že nejde o tak právne či skutkovo zložitú vec, ktorá by odôvodňovala skutočnosť, že za 11 rokov od podania žaloby nebola vec všeobecnými súdmi rozhodnutá. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd v období od podania žaloby do roku 2018 konal neefektívne a v určitých obdobiach vôbec nekonal, a tak spôsobil to, že sťažovateľ bol počas dlhého obdobia v stave právnej neistoty. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd po dlhú dobu a v danom prípade opakovane po dobu niekoľkých rokov vôbec nekonal a nevykonával úkony. V tomto prípade podľa neho ide o nekomplikovanú vec, ktorú bolo nutné posúdiť a rozhodnúť v zmysle príslušných zákonných ustanovení, ako aj v zmysle dostupnej judikatúry. Sťažovateľ následne rekapituluje judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa priet'ahov v konaní. Dopĺňa, že podal okresnému súdu sťažnosť na priet'ahy, avšak nešpecifikuje, kedy sa tak malo stať a ako bola jeho sťažnosť vybavená.

3. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení ním označených práv napadnutým postupom okresného súdu a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť nespĺňa požiadavku odôvodnenia návrhu plynúcu z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ argumentuje výlučne vo všeobecnej rovine a nijako nešpecifikuje konkrétne prietahy, ku ktorým malo dôjsť v napadnutom konaní. Z ústavnej sťažnosti nie je dokonca ani zrejmé, čo je predmetom napadnutého konania pred všeobecnými súdmi. Takto všeobecne formulovaný návrh na začatie konania nedovoľuje ústavnému súdu posúdiť efektívnosť postupu všeobecných súdov v sťažovateľovej veci alebo opodstatnenosť prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ sa v minulosti opakovane a viacnásobne obracal so sťažnosťami (resp. podaniami) na ústavný súd (celkom 110-krát), pričom ústavný súd ho v týchto veciach v minulosti opakovanie poučil o formálnych aj materiálnych náležitostiach podania adresovaného ústavnému súdu pre porušenie základných práv alebo slobôd. Z toho dôvodu nebolo potrebné, aby ústavný súd v prerokúvanej veci vyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti.

8. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

9. Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe všeobecného súdu dochádzalo k prietahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal kvalifikovanú sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018